

Siedmy príbeh o tom, čo sa stalo v zámku Snehovej kráľovnej a čo bolo potom

Múry zámku boli z kúdolov snehu, cez obloky a dvere predúvali tie najostrejšie vetry. Siení tam bolo vyše sto, najväčšia bola priestranná a dlhá mnoho míľ. Všetko osvetľovala polárna žiara. Siene boli desivo prázdne, ľadovo studené a žiarivé. Nikdy sem nezavítala radosť. Uprostred najväčšej siene bolo zamrznuté jazero. Ľad na ňom bol popukáný na tisíc kúskov a všetky boli navlas rovnaké. Uprostred sedávala Snehová kráľovná, keď bola doma. Vravievala, že sedí na zrkadle rozumu a že to je jediné a najlepšie zrkadlo na tomto svete.

Malý Kay bol od zimy takmer čierny. No on nič necítil, lebo všetku zimomravosť z neho Snehová kráľovná vybozkávala. Srdce mal už ako kus ľadu, na jazere presúval ploché a ostré ľadové kúsky a ukladal ich najrozličnejšími spôsobmi. Vytváral z nich obrazce, a to veľmi umelecky. Bola to ľadová hra – pohni rozumom. Kúsky zostavoval do skladačiek, veľmi podobným písaným slovám, ale nikdy sa mu nepodarilo zložiť slovo, ktoré si najväčšmi želan. A to bolo: Večnosť.

„Ak to slovo zložíš,“ povedala mu Snehová kráľovná, „budeš svojím pánom, dám ti celý svet.“

No Kayovi sa nedarilo.

„Teraz odletím do teplých krajín,“ povedala Snehová kráľovná, „a poprezerám si tam čierne kotly!“ Myslela tým sopky, čo chrlia oheň, Vezuv a Etnu. „Musím ich poprášiť bielym snehom. Poprašok osoží citrónom a hroznu, ktoré tam ľudia pestujú.“

Kay osamel v ľadovej sieni, sedel nehybne a ticho na kúskoch ľadu a rozmýšľal, až mu v hlave brnelo. Zdalo sa, že zamrzol.

Vtedy vošla do zámku cez bránu zo štipľavých vetrov malá Gerda. Vetry sa pred ňou uložili, akoby sa ukladali k spánku. Potom vstúpila do veľkej prázdnej siene – a uvidela Kaya. Utekala k nemu, pevne ho objala a volala: „Kay, drahý Kay! Konečne som ťa našla!“

Kay však sedel ticho, meravý a chladný. Gerda sa rozplakala. A ako mu jej horúce slzy padali na hrud', prenikali až k jeho srdcu a sklený úlomok rozpustili.





Kay pozrel na Gerdu, pomaly sa v ňom prebúdzaľ cit a aj on sa rozplakal. Plakal, plakal, kým sa mu sklené zrníčko nevyplavilo z oka. Vtom Gerdu spoznal a zajasal: „Gerda, Gerda moja! Kde si bola tak dlho? A kde som bol ja?“ poobzeral sa a volal: „Ach, aká je tu zima a ako je tu prázdno a pusto!“ Chytil Gerdu okolo pása a roztancovali sa od radosti. A ako sa stalo, ako nie, aj keď ustatí, poskladali práve to slovo, ktoré dala Snehová kráľovná zložiť Kayovi – Večnosť. Za to slovo mu sľúbila slobodu. Úloha bola splnená, kúzlo pominulo a Kay mohol ísť domov. Kay a Gerda sa chytili za ruky a pobrali sa z veľkého zámku, kde večne predúvajú ľadové vetry a fujavica s meluzínou.

Kay a Gerda šli a všade, kade prechádzali, panovala čarokrásna jar. Kvitli kvety a zelenala sa tráva. Už zďaleka spoznali vysoké veže svojho

rodného mesta, kde práve zvonili zvony. A doma bolo všetko ako predtým. Izbička pod strechou, kvetináče v oblokoch s rozkvitnutými ružami, stará mama a aj Kay s Gerdou – ibaže už neboli deti, hoci sedeli na svojich detských stoličkách.

A opäť sa zvečerilo, nastal čas nášho kamaráta Oleho Zavriočká. Už sa uznáša v povetrí s dúhovým dáždnikom, už letí... Koho si vyberie tentoraz? Lea. Áno, Lea dnes škriabalo v hrdle a mal aj zvýšenú teplotu, mamička mu preto pred spaním uvarila čajík s medom a citrónom, aby sa mu uľavilo. A Ole Zavriočká tiež chce prispieť svojou troškou. Vie, že jeho rozprávkový sen Leovi pomôže pri uzdravovaní. Už rozprestiera dáždnik s rozprávkami, rozprskne nad Leom čarovný prášok a Leovi sa sníva, sníva, ani by vám nenapadlo o čom – o kufri!

